

Arrest

nr. 171 733 van 13 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in het dorp Khandan e Jangalak in het district Qarabagh in de provincie Ghazni. U bent Hazara van etnische origine en u hangt het sjjiitische geloof aan.

Sinds vijf jaar werkt u als zelfstandig vrachtwagenchauffeur en vervoert u ladingen tussen de steden Qarabagh en Ghazni. Vanaf maart 2015 vervoerde u ook sporadisch ladingen voor het checkpoint van de arbaki's (lokale politie) in het dorp Hayeen. Op 22 juli 2015 ontving u een eerste dreigbrief van de taliban. Deze brief riep u op uzelf aan te melden in het dorp Qala e Sarbelad, waar de taliban een basis heeft. Diezelfde avond werd er op de deur geklopt. Uw vrouw waarschuwde u dat er taliban waren. U bent gevlucht en heeft de nacht doorgebracht bij een vriend in het dorp Jamal. De volgende dag nam u de bus richting Kandahar en Nimroz.

In een restaurant in Nimroz leerde u een smokkelaar kennen. Omwille van vakantiedagen en praktische zaken, bleef u nog drie weken in Nimroz alvorens de grens over te steken naar Iran. Tijdens die drie weken belde u uw vrouw elke dag. Na zeven dagen kwam een tweede brief toe, met de boodschap dat de taliban de beslissing hadden genomen u te doden. De taliban zijn nog eenmaal langs uw huis geweest in Khandan e Jangalak na uw vertrek uit de regio. Daarna heeft uw schoonvader uw vrouw en kinderen bij hem in huis genomen.

U heeft Afghanistan verlaten in de zevende maand van 2015. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. U bent België binnengekomen op 20 oktober 2015 en heeft een dag later asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara en de taskara's van uw vrouw, dochter en zoon; de geboorteakte van uw dochter en zoon; uw huwelijkscertificaat; uw rijbewijs; drie foto's; twee dreigbrieven en een enveloppe.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw directe vluchtaanleiding. Er zijn immers een aantal strijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaringen tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw interview bij de DVZ dat u de eerste dreigbrief van de taliban verkreeg van uw vrouw. De taliban hadden uw vrouw aangesproken en haar de dreigbrief gegeven (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Echter, tijdens het interview op het CGVS vertelt u dat de taliban de brief aan de leerkracht G.M. gaven, die ze per toeval waren tegengekomen in het dorp, en die de brief vervolgens heeft overgemaakt aan uw vrouw (CGVS, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u het kort moest houden op de DVZ. Dit is echter geen afdoende verklaring waarom u aanvankelijk zei dat de taliban uw vrouw aangesproken hebben en haar de brief gaven. Ook verklaarde u bij de DVZ dat u drie of vier dagen na het ontvangen van de eerste dreigbrief bent gevlucht (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het interview op het CGVS verklaart u evenwel dat de avond dat u de eerste brief ontving, de taliban uw huis zijn binnengevallen, waarop u uw woning bent ontvlucht. U bracht de nacht door in het huis van een vriend. De volgende dag al verliet u de regio en vluchtte u naar Kandahar en Nimroz (CGVS, p. 10 en p.11-12). Hiermee geconfronteerd, stelt u slechts dat u niet gezegd heeft dat u pas drie of vier dagen na ontvangst van de eerste dreigbrief bent gevlucht. U voegt daaraan toe dat ze u geen tijd gaven om uw problemen uit te leggen (CGVS, p. 11-12). Deze uitleg kan echter niet overtuigen en verklaart geenszins waarom er tegenstrijdigheden zijn in uw verklaringen. Dat u bovendien op de DVZ niets gezegd heeft over het bezoek van de taliban op de avond dat u de brief ontving, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Zo vermeldt u niet dat de taliban die avond aan uw deur zouden gestaan hebben, zijn binnengevallen in uw woning en uw vrouw met de dood zouden hebben bedreigd. U vermeldt dit voorval wel in het interview bij het CGVS (CGVS, p. 11). Tenslotte, heeft u bij de DVZ verklaard dat u zich reeds in Iran bevond toen u door uw vrouw op de hoogte werd gebracht van de ontvangst van de tweede dreigbrief. U zou na aankomst in Iran gebeld hebben met uw echtgenote die u toen over de tweede brief vertelde (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u echter dat u zich nog in Nimroz bevond toen de tweede brief toekwam en uw vrouw u daar telefonisch van op de hoogte bracht (CGVS, p. 13). Toen u erop werd gewezen dat uw verklaringen andermaal niet strookten met de verklaringen die werden opgetekend op de DVZ, bleef u erbij dat u zich nog in Nimroz bevond toen u door uw vrouw op de hoogte werd gebracht van de ontvangst van de tweede dreigbrief (CGVS, p. 13). Dit verheldert evenwel niet waarom u daaromtrent andere verklaringen hebt afgelegd op de DVZ. Al deze bevindingen doen sterke twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Verder zijn uw verklaringen over uw samenwerking met de Arbaki's weinig aannemelijk. U geeft zelf aan dat u wist dat het werk voor de arbaki's erg risicovol was (CGVS, p. 10 en 13). Daarom, zo stelt u, ging u de goederen die u meenam voor de arbaki's niet afleveren aan hun checkpoint in het dorp Hayeen (CGVS, p. 10). Toch hield de manier waarop u dan wel met de arbaki's samenwerkte eveneens erg grote risico's in. Zo stelt u dat de arbaki's om de tien dagen naar de garage bij uw huis kwamen om hun goederen op te halen (CGVS, p. 10). Ze gebruikten daarbij hun eigen auto waarop lokale politie staat geschreven (CGVS, p. 14). Gelet op de onveilige situatie in het district Qarabagh en de hoge aanwezigheid van opstandelingen in die regio is het weinig aannemelijk dat u zo onvoorzichtig te werk zou gaan. Op die manier wisten alle inwoners van uw dorp immers dat u samenwerkte met de arbaki's. Aangezien u eerder al te kennen gaf dat samenwerken met de arbaki's voor u een groot risico inhield, is

het hoogst onaannemelijk dat u zo openlijk met hen zou samenwerken. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw voorgehouden samenwerking met de arbaki's.

Tenslotte kan ook getwijfeld worden aan uw profiel als vrachtwagenchauffeur. Het is immers onwaarschijnlijk dat u vijf jaar lang tussen de steden Qarabagh en Ghazni gereden heeft als zelfstandig vrachtwagenchauffeur, maar u er niet in slaagt correct aan te geven welke districten van de provincie u daarbij doorkruist. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, antwoordt u aanvankelijk dat u geen andere districten tegenkomt (CGVS, p.7). Vervolgens, wanneer het district Andar vermeld wordt, verklaart u zelfs dat dit district aan de andere kant ligt. U zegt tevens dat u wel het Abband district tegen komt (CGVS, p. 7). Ook wanneer hier later in het gehoor op teruggekomen wordt en u geconfronteerd wordt met het feit dat uw verklaringen hieromtrent niet correct zijn, herhaalt u slechts wat u reeds gezegd heeft. U vertelt dat u slechts een district tegen komt en dat dit het Abband district is (CGVS, p. 14). Volgens de informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, doorkruist u wel degelijk het district Andar wanneer u zich van Qarabagh naar Ghazni begeeft. Dat u dergelijke informatie niet blijkt te weten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vermeende profiel als vrachtwagenchauffeur, zeker omdat u verklaarde dat uw voornaamste ritten tussen Qarabagh en Ghazni waren (CGVS, p. 6).

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara, uw rijbewijs en het trouwcertificaat bevestigen uw identiteit, die verder niet in vraag wordt gesteld. Ook de taskara's van uw gezinsleden, de foto's van uw huwelijk en uw kinderen en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen verder uw identiteit en herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging

van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen, getrouwde jongeman en vader van twee bent, en dat u in het bezit bent van een uitzonderlijke hoeveelheid land. U verklaart 110 jerib land te bezitten, waar abrikozen, nectarines en graan op verbouwd worden en waarop zich ook een druivenboomgaard en een appelboomgaard bevinden (CGVS, p. 4). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat 110 jerib erg veel grond is in Ghazni. Boeren met 20 jerib grond of meer worden beschouwd als grote boeren en vormen een kleine groep onder de landbezitters. Aangezien u 110 jerib aan landbouwgronden en boomgaarden bezit, wijst een dergelijk groot landbezit op een grote welstand. Gelet op voorgaande vaststellingen moet u redelijkerwijs in staat zijn om zich in Kabul te vestigen. Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf in Kabul verwees u slechts naar de algemene instabiliteit en onveiligheid in Afghanistan en in de hoofdstad (CGVS, p. 18).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt op dat zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) erg snel moest gaan, dat zijn gehoor hem na afloop niet werd voorgelezen omdat er geen tijd voor was en dat hij meermaals werd aangemaand om zeer kort en beknopt te antwoorden. Hij vindt het dan ook niet serieus om thans te stellen dat hij bepaalde zaken niet zou hebben verteld op de DVZ.

Hij meent dat er geen sprake is van enige tegenstrijdigheid. Op de DVZ vroeg men hem om kort uit te leggen hoe hij de dreigbrief had ontvangen en zonder op de details in te gaan heeft hij gezegd dat hij ze van zijn echtgenote kreeg. Tijdens het gehoor op het CGVS is hij hier meer gedetailleerd op ingegaan en heeft hij uitgelegd dat de brief door de taliban aan de leerkracht G.M. werd gegeven, die ze aan zijn echtgenote gaf, die het op haar beurt aan verzoeker bezorgde. “Wat betreft haar vlucht uit het huis na het bezoek van de taliban is verzoekende partij formeel. De avond van het ontvangst van de dreigbrief, stond te taliban aan haar deur en is zij kunnen vluchten, zoals zij ook uitgebreid uiteengezet heeft tijdens haar gehoor op het CGVS: [...]”

Wat betreft de tweede dreigbrief heeft verzoeker tijdens zijn gehoor op de DVZ verklaard dat hij zich toen in Nimoz bevond. De tolk vroeg hem waar Nimoz exact lag. Verzoeker heeft uitgelegd dat Nimoz aan de grens tussen Afghanistan en Iran is gelegen. Hij stelt nooit te hebben verklaard in Iran te zijn geweest toen de tweede dreigbrief toekwam.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij er zich van bewust is dat het werk dat hij deed – samenwerking met de arbaki's – erg gevaarlijk was, maar hij stelt dat hij iets moest doen om zijn gezin te kunnen onderhouden en te kunnen overleven. Hij heeft getracht zo voorzichtig mogelijk te werk te gaan. De goederen werden 's avonds laat bij hem afgehaald. Hij acht het niet de meest veilige manier van

werken, maar wel veiliger dan zelf te leveren bij de checkpoints. Hij wijst er nogmaals op dat hij geen andere keuze had, omdat hij iets moest doen om te kunnen overleven. De risico's nam hij er noodgedwongen bij.

Volgens verzoeker bestaan er aldus geen contradicties of inconsistenties in zijn relaas.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt dat hij als zelfstandig vrachtwagenchauffeur ladingen vervoerde voor de arbaki's, ten gevolge waarvan hij tweemaal een dreigbrief ontving van de taliban. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde asielrelaas omdat (i) zijn verklaringen over kernelementen van zijn relaas op de DVZ tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen hierover op het CGVS, (ii) zijn handelswijze met betrekking tot de ladingen van de arbaki's, gelet op onveilige situatie en de hoge aanwezigheid van opstandelingen in zijn regio, dermate risicovol is dat er geen geloof aan kan worden gehecht, (iii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn profiel van zelfstandig vrachtwagenchauffeur, gelet op zijn gebrekkige geografische kennis van de route die hij meerdere jaren tussen Qarabagh en Ghazni zou hebben afgelegd, en (iv) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn gehoor op de DVZ zeer kort verliep en dat het hem zelfs na afloop niet werd voorgelezen wegens tijdsgebrek, dient vastgesteld dat dit geenszins blijkt uit het administratief dossier. Volgens de vragenlijst van het CGVS in het administratief dossier zou het verslag hem wel degelijk zijn voorgelezen in het Dari (administratief dossier, stuk 12). Bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker bovendien dat het gehoor op de DVZ goed verlopen was en merkte hij enkel op dat het kort was en dat de naam van zijn vader onvolledig werd weergegeven (gehoorverslag CGVS, p. 2). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoeker kan dan ook niet verwijzen naar de korte duur van het gehoor op de DVZ teneinde de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS te verschonen.

Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als het feit dat de eerste dreigbrief eerst werd afgegeven aan een leerkracht en dat hij zich nog in Nimroz bevond wanneer de tweede dreigbrief werd afgeleverd, hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan de gekunstelde *post factum*-verklaring dat hij op het CGVS een meer gedetailleerde uiteenzetting gaf over de eerste dreigbrief. Betreffende zijn vlucht uit zijn huis en bezoek van de taliban, komt verzoeker niet verder dan het bevestigen van één versie van de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen het bestaan van deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt.

Verder blijkt nergens uit de op de DVZ ingevulde vragenlijst dat de tolk verzoeker zou hebben gevraagd naar de exacte locatie Nimroz/Nimoz. Klaarblijkelijk tracht verzoeker opnieuw een gekunstelde *post*

factum-verklaring te produceren, die geenszins steun vindt in het administratief dossier. Dit klemmt eens te meer daar verzoeker hiervan evenmin melding maakte tijdens zijn gehoor op het CGVS wanneer hij werd geconfronteerd met zijn inconsistente verklaringen aangaande zijn locatie op het moment van het ontvangen van de tweede dreigbrief. Dergelijke *post factum*-verklaringen doen eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van het ingeroepen asielrelaas.

Met betrekking tot zijn beweerde samenwerking met de arbaki's stelt verzoeker dat hij geen andere keuze had daar hij iets moest doen om zijn gezin te kunnen onderhouden en te kunnen overleven. Hierbij dient evenwel opgemerkt dat verzoeker verklaarde over 110 jerib land te beschikken (gehoorverslag CGVS, p. 4), hetgeen blijkt de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') van verzoeker een grootgrondbezitter maakt naar de normen van zijn regio van herkomst. Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeker per se een dergelijke risicovolle onderneming zou aangaan hetgeen de samenwerking met de arbaki's volgens zijn eigen verklaringen inhield.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Tenslotte kan ook getwijfeld worden aan uw profiel als vrachtwagenchauffeur. Het is immers onwaarschijnlijk dat u vijf jaar lang tussen de steden Qarabagh en Ghazni gereden heeft als zelfstandig vrachtwagenchauffeur, maar u er niet in slaagt correct aan te geven welke districten van de provincie u daarbij doorkruist. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, antwoordt u aanvankelijk dat u geen andere districten tegenkomt (CGVS, p.7). Vervolgens, wanneer het district Andar vermeld wordt, verklaart u zelfs dat dit district aan de andere kant ligt. U zegt tevens dat u wel het Abband district tegen komt (CGVS, p. 7). Ook wanneer hier later in het gehoor op teruggekomen wordt en u geconfronteerd wordt met het feit dat uw verklaringen hieromtrent niet correct zijn, herhaalt u slechts wat u reeds gezegd heeft. U vertelt dat u slechts een district tegen komt en dat dit het Abband district is (CGVS, p. 14). Volgens de informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, doorkruist u wel degelijk het district Andar wanneer u zich van Qarabagh naar Ghazni begeeft. Dat u dergelijke informatie niet blijkt te weten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vermeende profiel als vrachtwagenchauffeur, zeker omdat u verklaarde dat uw voornaamste ritten tussen Qarabagh en Ghazni waren (CGVS, p. 6).

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara, uw rijbewijs en het trouwcertificaat bevestigen uw identiteit, die verder niet in vraag wordt gesteld. Ook de taskara's van uw gezinsleden, de foto's van uw huwelijk en uw kinderen en de geboortektes van uw kinderen bevestigen verder uw identiteit en herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni."

Gelet op hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich

aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus *"Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan"* van 25 januari 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation"* van januari 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation"* van januari 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviserd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR

aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen, getrouwde jongeman en vader van twee bent, en dat u in het bezit bent van een uitzonderlijke hoeveelheid land. U verklaart 110 jerib land te bezitten, waar abrikozen, nectarines en graan op verbouwd worden en waarop zich ook een druivenboomgaard en een appelboomgaard bevinden (CGVS, p. 4). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat 110 jerib erg veel grond is in Ghazni. Boeren met 20 jerib grond of meer worden beschouwd als grote boeren en vormen een kleine groep onder de landbezitters. Aangezien u 110 jerib aan landbouwgronden en boomgaarden bezit, wijst een dergelijk groot landbezit op een grote welstand. Gelet op voorgaande vaststellingen moet u redelijkerwijs in staat zijn om zich in Kabul te vestigen. Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf in Kabul verwees u slechts naar de algemene instabiliteit en onveiligheid in Afghanistan en in de hoofdstad (CGVS, p. 18).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." Verzoeker voert in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing, die bijgevolg als vaststaand worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER